

ΕΤΟΣ 24ον

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 6 (590)
Ιούλιος 1930

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία Δραχ. 75
Εξάμηνος » 40

ΕΣΩΤΕΡΙΟΥ

Ετησία Δραχ. 140
Εξάμηνος » 75

Αμερικῆς

Ετησία Δολλ. 3

Ο ΝΕΟΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΟΔΑΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΑΝΑΓ. Γ. ΚΑΨΙΩΤΗΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 7

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ & ΕΠΙΤΑΓΑΙ

Πρὸς τὸν κ.

Γ. ΚΑΨΙΩΤΗΝ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ κλπ.

ιδιαιτέρως συμφωνία

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΕΙΣ ΓΑΣΤΡΗΛΙΑ

ΠΡΟΙΚΩΝ & ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 8

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

ΜΗ ΚΡΙΝΕΤΕ.....

Ἐάν εἶναι καὶ πού ἀπεχθάνομαι περισσότερο εἰς τὴν ζωὴν μας, εἶναι ἡ κακογλωσσία, πού ἀποτελεῖ ὡς τόσο τὴν τέφρην τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τοῦ φύλου μας.

Δὲν ξέρω πῶς κρίνοντας τὰ πράγματα οἱ περισσότερες τῶν ὁμοφύλων μας, εὐρίσκουν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστον ἐνασχόλησιν τὸ νὰ κρίνουν καὶ κατακρίνουν τὰς πράξεις τῶν ὁμοφύλων τῶν, γνωστῶν τῶν καὶ μὴ.

— Ἀκούς ἐκεῖ ἡ κόρη τῆς κυρᾶ Κατίνκως, πού χρωστάει τέσσερα ἐνοίκια στὴ σπιτονοικοκυρὰ καὶ πάρῃ καπέλλα τετρακοσίων δραχμῶν; Σὰ δὲ ντρέπεται...

Λέγει συχνά, ἄνευ λόγου, ἡ κυρὰ Δανιὴλ τοῦ Κωσταντῆ τοῦ χτίστη—πού ὡς τόσο χρωστάει εἰς τὸν φοιμᾶ, τὸν μπακάλη καὶ τὸν καρδουνιάρη τῆς γειτονίας τέσσερες φορὰς περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι ἀμφίβολον ἂν χρωστάῃ ἡ κυρὰ Κατίνκω στὴ σπιτονοκυρὰ τῆς—χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσῃ κανεὶς, στὴν πρώτη γειτονίᾳ πού θὰ συναντήσῃ.

Καὶ ἀρχίζουν τὸ κουτσομπολιό μὲ ἐλαφρὰ τὴ συνείδησιν εἰς ἕνα ὄλον τῶν γυναικῶν πού κάπως ὑπερέχουν ἀπάναντί τῶν, μὴ διατάσσοντας νὰ θίξουν καὶ τὴν ἡθικὴ κοριτσιῶν καὶ ὑπάνδρων, σὲ τρόπο πού νὰ μπορῇ νὰ τοὺς καταστρέψουν τὴν εὐτυχίαν τοὺς.

Τὸ κακό δὲ εἶναι ὅτι ἡ κακογλωσσία, τὸ κουτσομπολιό, δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἐλάττωμα τῶν ὁμοφύλων τῆς κατωτέρας τάξεως, πού μποροῦν νὰ χροῦν τὸ δικαιολογητικὸν ὅτι ἡ εὐλειψὶς μορφώσεως δὲν τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀσχοληθοῦν μὲ κατὰ τερπνότερον καὶ ψυχοφελέστερον.

Ἡ κακογλωσσία ἀποτελεῖ κοινὸν ἐλάττωμα τῶν γυναικῶν ὁλων τῶν τάξεων καὶ ἡλικίας.

Τὰ κορίτσια θὰ κρίνουν καὶ θὰ κατακρίνουν τὰς φίλας τῶν μὲ τὴν πιὸ ἐλαφρὰ συνείδησιν, τόσο γιὰ τὸν τρόπο πού ντύνονται ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἡθικὴν τοὺς.

— Ἡ Νίτσα, ξέρετε χαριεντίζεται μὲ τὸν ἄλφα, τὸ βήττα καὶ τὸ γάμμα, σκανδαλωδέστατα. Χορεύει μὲ τὸ χ καὶ πηγαίνει στὸν κινηματογράφον μὲ τὸ Δέλτα.

Ἀσχέτως ἂν εἶς ὅλην αὐτὴν τὴν ἑκτασίαν

τῶν σχέσεων καὶ τῶν πράξεων τῆς καὶ τὴν πρὸς ἀναφερθέντας οἰκειότητα δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ μεμπτόν, τὸ παραμικρότερον ἡθικὸ φεγᾶδι. Διότι κανεὶς δὲν εἰμφορεῖ νὰ ξέρῃ ποτε οἰκογενειακοὶ ἢ συγγενικοὶ δεσμοὶ δύνανται νὰ ὑπάρξουν μεταξὺ τῆς κακολογουμένης καὶ τῶν προσώπων μὲ τὰ ὅποια εἶται οἰκείως συναναστρέφεται.

Ἐκτός ὅμως τούτου πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ διαστέλῃ τὴν οἰκειότητα ἀπὸ τὴν

ἄλφα ἢ ἡ βήτα ὁμοφυλὸς μας: Ἐκαστὸς φέρει τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τοῦ. Ἐνδιαφερόμεθα διὰ ἕνα ἄτομον; Ἀντὶ νὰ διαλαλοῦμεν τὰ ἐλαττώματά τοῦ ἂς τοῦ τὰ ὑποδείξωμεν, μήπως τὰ διορθώσῃ. Ἐάν μᾶς ἀκούσῃ ἔχει καλῶς. Ἄν ὄχι, ἂς διακόψωμε τὴν σχέσιν μᾶς τοῦ ἐφ' ὅσον νομίζουμε ὅτι ἡ ἀξιοπρέπειά μας θίγεται ἀπὸ τὴν διατήρησιν τῶν.

Δὲ συγχωρεῖται ὅμως ποτε ἡ κατὰκρίσις τῶν γιὰ ἀπλὴν μας διασκεδάσιν.

Γιατί ποτε δὲν μποροῦμε νὰ ξέρομε ποῖα ἑκδοκίμια μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ κακογλωσσία πού κάνουμε μὲ τὴν ἀδυνάτοιστον διάθεσιν.

Ἐγὼ ξέρω πῶς πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀθώας κακογλωσσίας διελύθη ἕνα συνοικέσιον καὶ παρ' ὀλίγον νὰ χαθῇ ἄδικα μιὰ ἀθώα μικροῦλα.

Καὶ νὰ πῶς. Εἶχαν γίνῃ οἱ ἀρραβῶνες μιᾶς ὡμορφῆς κόρης μ' ἕνα γνωστὸ δικηγόρον. Σὲ μιὰ συγκέντρωσιν κάποια κουτσομπολὶα πέταξε τὸ λόγο τῆς.

— Εἶδατε τυχὴ ἡ Φοῦλα; Τάχε μὲ τὸ βήττα καὶ τὰ χάλιας γέλασε τὸ γάμμα πούχε περάσει βραδυὰς ὁλόκληρης μαζὶ τοῦ σὲ ραντεβού καὶ τώρα πέρνει τὸ Δ. πού δὲν τῆς ἀξίζει. Αὐτὲς ἔχουν βλέψεις τὴν τύχη. Καὶ οἱ κοπέλλες τοῦ σπιτιοῦ πού δὲν βγαίνουν τὸ κατ'ὀφειλ τοὺς μένουν στὸ ράφι...

Αὐτὸ ἐφθασε. Μιὰ μακρονή συγγενὴς τοῦ δικηγόρου ἀκούσε τὸ λόγον καὶ ἐτρέψε νὰ τοῦ τὸν προφθάσῃ. Ἐκείνος τὸν ἔχαψε καὶ ἐστρέψε τὸ λόγον τοῦ πάλι.

Τὸ βρίσκεται ὅραϊο αὐτό; Πέστε μου.

Ἀσχέτως τοῦ ἂν ἦταν ἀλήθεια ἢ ὄχι. Γιατί καὶ ἀλήθεια νὰ ἦταν πάλι δὲ βρισκὴν τὴν κόρη ἐνοχοῦ, γιατί εἶμαι βεβαία πῶς μετριούνηται στὰ δάχτυλα οἱ νέες πού δὲν ἀπέβλεψαν σ' ἕνα νέο, πού δὲν ἔγιναν ὡς τόσο καὶ ὁ ἄντρας τοῦς.

Ἡ ἐνοχὴ γιὰ τὴν νῆα ὑπάρχει μόνον ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού δίνει κατὰ καὶ πέραν τῆς προτιμήσεως τῆς πρὸς ἕνα ἄνδρα. Ἡ ἀπλὴ ὅμως προτίμησις τοῦ ἐνός ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν ἀποτελεῖ ἐνοχλήν, ὥστε σὲ περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν πραγματοποιῇ ἡ ἐπιθυμία τῆς ὅπως νυμφευθῇ τὸν τάδε, νὰ γίνῃται ἀφορμὴ διαλύσεως συνοικεσίου ἢ ἀπλῆς τῆς αὐτῆς συμπάθειας.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Ἀθῶο μικροῦλι πού γελάς στὴ βρεφικὴ σου κλίνην
στὰ χάρδια τῆς μανοῦλας Σου πού μὲ θερμὴ στοργὴ
σε βλέπει, ἂν ἴσως καὶ ἤξερες ποῖον πόνο ἡ ζήση κλείνει
θὰ τὶ ρωτοῦσες: «τὶ ἔφταιξα καὶ μ' ἔφερες στὴ γῆ;»

Μ' ὄνειρα χρυσοφτέρωτα μεθοῦμε ὅσο τὰ νειάτα
μὲ τῆς ἐλπίδας τὸ κρασί τῇ ζήσῃ μᾶς κερνοῦν!
Βαρυμόιροι, δὲν ξέρομε πῶς στῆς ζωῆς τῇ στορᾷ
βρίσκουν τὴν τύχην ὅσοι σκυφοὶ τὸ δρόμον τοὺς περνοῦν

Τὶ καὶ ἂν ἀνθίσῃ ἡ νεότης σου καὶ λάμπει ἡ ὡμορφιά σου
Κοπέλλα λιγερόκορημ πού ὅλους καταφρονᾷ;
Τὰ χρόνια φεύγουν γογγίζον καὶ μεσ' στὰ γεγατεῖά σου
μόνη τις ὥρες τις μακρὰς τῆς θλίψεως θὰ περνᾷς...

Μὴν πλάθῃς μάταια ὄνειρα γιὰ μιὰ πιὸ ὡραία ζήση
καὶ τὴ χαρὰ μὴν ἀσκοπα γυρεύεις στὴ χιλιδή.
Τὴν εὐτυχίαν ὅποιος ποθεῖ σ' ἀλήθεια νὰ γνωρίσῃ
σ' ἐκεῖνον πῶχει ἂς ἀρκεσθῇ καὶ σ' ὅ,τι ἔχει ἰδεῖ.

Μὴν κλαῖς ὄνειρα πούσβυσαν ἀλήθεια ποῖν γενοῦνε.
Δὲν ἔχεις χάσει τίποτα ν' ἀπογοητευθῇς.
Ἄλλοι σου ἂν χτίσῃς καὶ οἱ καιροὶ ἐναντίοι σου σταδοῦνε
καὶ γέως, δίχως δύναμιν νὰ ἐλπίζῃς πιά, βρεθῇς.

Τὶ τρέμεις μπρὸς στὸ θάνατον, πού θάρῃ ὅσον ἂν ἀγρήσῃ,
φτωχὲ ἄνθρωπε, πού ἡ ζήση σου περνᾷ χωρὶς χαρὰς;
Γι' αὐτοὺς πού μένουν μὴ ρωτᾷς ποῖα τὰ ἀφροντίσῃ
ἀφ' εἶναι καὶ ἀπ' τὸ θάνατον πὺρ μὲ ὁρὸς συμφορὰς.

Δρόσος Ἀλόνος

ἐνοχον σχέσιν. Πολὺ δὲ περισσότερον νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἐνδύεσθαι, δὲν ἐκφράζεται ἡ ἡθικότης ἢ ἀνηθικότης ἐνὸς ἀτόμου.

Ξέρω κορίτσια πού ντύνονται σὰν καλὸ γρηῃς καὶ πού συμπεριφέρονται σὰν ὀλίγες Μαρῆς καὶ εἶναι ἐν τῇ κρυπτῇ καθάρματι. Καὶ ἐξ ἀντιθέτου κορίτσια πού γυρίζουν ἐλεύθερα, συναναστρέφονται πληθὺς νέων οἰκειότατα καὶ ὅμως εἶναι παρθενοκώτατα.

Ἄλλως τε, τί μᾶς ἐνδιαφέρει τί κάνει ἡ

έκλεινος είχε παντρευτεί άλλη θινά—και δέδοικα
θαχέ παντρευτεί αφού τό γράσαν οι έφημερί-
δες και τόσο ταραχτήκε η Δέλα σάν της: έ-
δεξε την ελπίτη—εί είχε να πε μίσην άπ’
τή συνάντησή της μαζί του;

Στή σκέψη αυτή είχε τό παράτολμο της
απόφασής της και έξενέστη κατά τού ίδιου
της έκυτο.

Τι να τόν κάνω να τόν δω; Να τόν δρίσω
για τήν παληκνθρωπιά του; Και μέ τουτό
εί; Μιά φορά και τήν έκανε είνα άργά,
έστω κι’άν έχη μεταμελήθω κι’ ο ίδιος τώρα.
Θάταν παληκνθρωπιά θμοια μέ τή δική του
να τόν χώριζε άπ’ τή γυναίκα που νόμιμα
της άνήκει και που ίσως να τόν άγατά όσο
και γώ. Όχι, δεν πρέπει να πάω. Πρέπει να
γυρίσω σπίτι μου και να άφήσω τήν ψυχή
μου να λυώση σιγά κι’ άργά κάτω άπ’ τήν
πίεση τού πόνου της.

Στή λογική αυτή σκέψη έκαν να σηκωθώ
άπ’ τή θέση της; και να φύγω άπ’ τό τραίνο
γυρίζοντας σπίτι της.

Μά ή άμφιβολία που γεννά ή έλπίδα ότι
μπορεί να μόν είχε τελειώσει τό πών, να
ήταν μία άπλή συνωνυμία και στήν ταραχή
της παρατήγησε τά λόγια της φίλης της
που δέν τήν άρησε στήν έξαψη της να δώση
εις άνάλογες έξηγήσεις, τή συγκράτησε και
έκλαζάρισε στή γωνιά της.

Τό τραίνο σύριζε για μία άκόμη φορά και
τό κουδούνι τού σταθμού σήμανε είδοποιών-
τας τούς επιβάτες που έμεναν άκόμα έξω να
γυρίσουν στή θέση τους.

Η Ρέννα άνατινάχτηκε πάλι στ’ άκουσμα
του.

Η άμνηχανία τού τι νάκάνη συ τάραις πάλι
τή σκέψη της και έμεινε στή θέση της χώ-
ρίς τή δύναμη ν’ αποφασίση κάτι.

Έξαρνα ή πόρτα τού θαγρονιού άνοιξε και
πήδησε μέσα ο Κώστας.

—Ρέννα! τί εί; αυτά; που πές;
Τής φώναξε.

Σήκωσε τά μάτια της δουρκωμένα επ’ τά
δάκρυα και φώναξε:

—Είθαραι! τά ξέρεις; τάραις; άκουσε
τή συμφορά μου;

Και άφήνοντας μία σπαραχτική φωνή,
έγαιρε στή γωνιά της λιπόθυμη.

Ο ρόλος της μηχανής πούδανε έμπρός,
έδωκε στό νέο πούδω άσπίσει τήν αλήθεια
της πραγματικότητας.

“Ακούσε τή νέα στήν άγκαλιά του και
έφ’ τό τραίνο κινούσε πρός τά έμπρός ή
δησε έξω.

Ο κόσμος πούδω πάλι σό σκαθμό για ν’
άποχρησίση τ’ ο; δικούς του και γά να
άποδεχθώ τούς έαί έμένους του πούθιναν
μέ τό τάλιν πού τήν ω χ έείνη έπληρία
ζε, μεζεύτηκαν τσιγάρω ρωτώντας τί τρέχει.

Ο Κώστας είξε κι’ έπαθε να τού; ισίση
να τού κάνουν λίγο τόπο να περισή.

Απέθεσε τή Ρέννα σ’ ένα παγκάκι κι’ έ-
τρεξε να πάρη άπ’ τό καφενείο ένα ποτήρι
νερό, έφ’ ή Δέλα έτριβε τά χέρια της
νέες ζιτώντας να τή συνετέρη.

Τήν ώρα έκείνη τό τραίνο τσιχάτησε κι’
ένας νέος πού άπ’ ώρα νύτταζε έξω άπ’
τό πα άθυρο τού θαγρονιού μ’ άνήσυχο βλέμ-
μα, άνοιξε τήν πόρτα, πήδησε έξω, και
σπρώχνοντας τούς περιέρχους πούδαν μαζί
τεί γύρω άπό τή Ρέννα έτρεχε άνήσυχο κον-
τά της ρωτώντας αν είξε πάθει τίποτε άνε-
παγρόθωτο.

Τήν ώρα έκείνη έτρεχε κι’ ο Κώστας.

—Τι θές έδώ χτήνος! Να πώς τήν κα-
τάνητες ρεζλεύοντάς μας όλους!

Φώναξε στό νέο και τού πέταξε τό πο-
τήρι που κρατούσε κατάμουτρα.

Ο άλλος έσκυψε τό κεφάλι άποφεύγοντας
τό χτύπημα, έτρεξε μπρός στό παγκάκι που

λιτόθυμη είχαν άποθέσει τή Ρέννα, γονάτισε
μπρός στά πόδια της και φέρνοντας τό χέρι
της στά χείλη του ψιθύρισε στόν Κώστα πού-
ταν έτοιμος να τού έπιτεθώ πάλι.

—Τι φταίω γώ αν έτυχε νάχω τό ίδιο
όιοματεπώνυμο μ’ έναν άλλο, κι’ αν ένας
παληκ-θρως που μισούσε τήν αυτυχία μας
θέλησε να έκμεταλλευθώ τή συνωνυμία αυτή
για να τήν καταστρέψω; Πώς μπορούσε να-
μαι τό Πάτχα έδώ, μαζί σας, και να παν-
τρεύουμαι ταυτόχρονα στήν Αθήνα; Τόσο
παληκ-θρως ήμουνα ώστε να μόν πώ τί-
ποτα σε κανένα και τόσο πρόστυχο κρίνατε
τόν κατέρα μου, ώστε να μου συγχωρούσε
μιά τέτοια άημία, μ’ όποιήδήποτε προτίνα
κι’ αν ήπόσειτο να έξυγορασθώ; Και πού
έ έθιγε ένα φίλος κείλος να μού τηλε-
γραφήσει ότι αυτό κι’ αυτό διαβίεται έδώ
κάτω κι’ έτσι έτρεξε να έθω και να προλάβω
καμιά τρέλλα της Ρέννας μου, που τήν
άφήγατε να πιστέψι σε μία τέτοια παληκ-
θρωπιά μου. Γιατί οστε πήρατε τό πράγμα
ι’ άήθεια, και πιστεύοντας άνοχο και τόν
κατέρα μου, άποφύγατε να τόν συτανήσετε
και να τού κάνετε έστω και τά παράπονά
σας... Έχετε χάρη που ή άγάπη μου για τή
Ρέννα είμαι άνώτερη από κάθε έγωισμό
μου.

Η Ρέννα, που εί περιποιήσεις της Δέλας
είχαν σφερέει εν τφ μεταξύ και τ’ άντί-
κρισμα τού καλού της κ’ οι έξηγήσεις τού
έλιωξαν μακριά τό απαράγμό της ψυχής της
έριξε τά χέρια στούς ώμους του και σέρ-
νοντάς τον στήν άγκαλιά της ψιθύρισε:

—Τι ζαχίμο ένετο άγάπη μου, που διέ-
κοψε ένα τόσο ώμορφο ζυγνιμά μου από
έσένα.

Και τόν έφίλησε.

Θ. Γ. Μηλιό.

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ - ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

N. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ

ΟΔΟΣ Ε. ΜΠΕΝΑΚΗ 11 (Πρώην Προσotecίου)

Τό είδικώτερον, τελειώτερον και εύδηνότερον κατάστημα Αθηνών.
Έως παραγγελία τά νεώτερα σχέδια δια τήν έρετεινήν άμφίεσιν.

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

να ένθυμούνται πάντοτε ότι ή

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

είναι τό καλύτερο φάρμακον δια τά παιδιά τους, ιδίως όταν
έχουν έπιμόνους διαρροίας ρόχω πολυφαγίας ή ζυμώσεις τών
περιττωμάτων έντός τού έντέρου

Ζητήσατε τό σήμα γνησιότητας τού προσ-
κυνητού μέ τήν ύπογραφήν Prodel.

RIT

“Οποια θέλει να ντύνεται με οικονομίαν και να είναι πάντοτε της ώρας, βάφει τα φορέματά της με τας παρυσμίου γήμης βαφάς
“RIT”
 δεν ζητεί όμως απλώς βαφάς αλλά τὰ Σαπουνάκια “RIT”, που βάφουν και ξεβάφουν με χρήσιν απλουστάτην. Πωλούνται εις όλα τὰ Φαρμακεία και Έμποριά. Γεν. Αντιπρ. Γ. Πούαρης Χαλυκουδούλη 60.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΙΑ

Διά να είσθε πάντοτε

με πρόσωπον όρατον και άείποτε νεανικόν! με πρόσωπον απηλλαγμένον από πανάδες που άσχημίζουν, να μεταχειρίζεσθε την κρέμαν (creme Celeste) που εύρίσκεται εις τό έν Πειραιεύ Φαρμακείον Γ. Μαρκή (συνολία Βρυώνη). Τηλέφωνον 2-48.

Έκαστον βαζάκι με την οδηγίαν του όρχιμάς 15. διά τας Έπαρχίας όρ. 22.50.

Αί έν Αθήναις και Πειραιεύ δύνανται να τό ζητήσουν και τηλεφωνικώς και διά τας άποσταλή άμέσως.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

πρέπει να έχη ως άπαραίτητο σύντροφον ένα ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ, είνε τό καλλίτερον έμμηναγωγόν, θεραπεύει ριζικώς την άτακτον περίοδον των γυναικών και κορασιών, καταπαύει τούς πόνους των νεφρών, της κοιλίας, την ήμικρανίαν, δένειλσιν και λοιπάς κακουχίας της άτάκτου περιόδου. Οι διασημότεροι Ιατροί της Γερμανίας συνιστούν τό ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ.

Ζητήσατε οδηγίας δωρεάν.

Αντιπρ. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Κάνιγγος 12. ΑΘΗΝΑΙ

Αντιπρόσωπος έν Θεσσαλονίκη

Α. ΓΟΥΝΑΣ Μεγ. Αλεξάνδρου 85

Η ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἐπιστήμης· συγαντῶμεν διαφορὰς ἐφευρέσεις ἀποτριχωτικῶν συσκευασιῶν διὰ τῶν ὁποίων ἡθύναντο νὰ ἀπαλαγῶμεν προσορνεῶς ἀπὸ τὸ περιστῶν τρίχωμά μας. Ἀλλὰ καὶ ἡ χοῆσις τούτων καθίστατο δυσχερὲς ἀπ' ἐνὸς λόγου τῆς μεγάλης κατὰ κανόνα δυσσομίας ἀπάντων τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει ἀποτριχωτικῶν, ἀπ' ἑτέρου δὲ λόγου τῶν ἐρεθισμῶν καὶ ἐγκαυσμάτων αἵνα ἦσαν συννηδέεστα. Κατὰ συνέπειαν εἰμεθα ἀναγκασμένοι νὰ ἀνερχόμεθα τὸ τόσον ἐνοχλητικὸν τρίχωμα, χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ ἐξορμεν τρόπον διὰ νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπ' αὐτό. Ἡδὴ ὅμως ἡ Χημεία ἐσημείωσε νέους σταθμούς ἀμῆς καὶ ἐπέτυχεν τὸ τοῖς πᾶσι γνωστὸν διὰ τὰ ὑπερῶμα αὐτοῦ ἀποτελέσματα RAPIDENTH τὸ ὁποῖον ΕΓΓΥΑΤΑΙ τὴν διὰ ΠΑΝΤΟΣ ἀπὸ τῶν τριχῶν ἀπαλλαγὴν.

Τὸ RAPIDENTH ἐκρίθηκεν τὰς τριχὰς τοῦ προσώπου καὶ ἀλοήκων τοῦ σώματος χωρὶς νὰ ξεφυτρῶνουν ΠΟΤΕ ΠΕΙΛΑ. Τὰ κῆτταρα ποὺ σχηματίζουν τὴν ῥίξαν ἀπονεκροῦνται καὶ ἡ ἀφετηρία τῶν τριχῶν καταστρέφεται.

Οὐδεὶς ἐρεθισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος. Τὴν ἀβλάβειαν καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά τὴν ἐγγυᾶται ὁ διαπρεπὴς δερματολόγος τῆς Βιέννης κ. Glaser ὁ ὁποῖος γράφει ἐπὶ λέξει: «Diese Methode ist von unerreichter Gründlichkeit, absolut unschädlich und das Empfehlungswerteste zur Haarbeseitigung», δηλ. «Ἀδυνάμη μέθοδος εἶνε ἀφθάστου βασιμότητος, ἐντελὲς ἀβλαβὴς καὶ ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη».

Τὸ Rapindeth δὲν εἶνε οὔτε σκόνη οὔτε κρέμα, οὔτε σαποῦνι, οὔτε ξυράφι, δὲν εἶναι ἡ ὀδυνηρὰ καὶ κορυφαία ἡλεκτρολύσις· εἶναι συσκευασία ἀρωματικὴ ποὺ μπορεῖ κάθε κυρία νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ στὸ σπίτι της. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν κομμωτήν σας νὰ σᾶς κάμῃ ἀποτριχῶσιν διὰ τοῦ Rapindeth.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία, μυροπολεῖα καὶ Κομμωτήρια.
Ἀντιπροσωπεῖα καὶ παρακαταθήκη
ΗΛ. ΕΛΛΗΝΑΚΟΣ καὶ Ε. ΜΑΡΧ
Ὁδὸς Σταδίου (Μέγαρον Ἐφεσίου) ἀρ. 67
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ecole Supérieure Parisienne de Haute
Couture et Confection «Piquot» (Paris)

Ἰνστιτούτον ἐν Ἀθήναις

Μαθήματα Γεωμετρικῆς Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς. Κατόπιν 45 διώρων μαθημάτων, ἡ μαθήτρια εἶνε τελεία καὶ τοχὸς τῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς καὶ ἐτοίμη διὰ διπλώμα. Διπλώματα τοῦ περιφήμου Παρισίου Οἴκου Piquot, τοῦ ὁποῖου εἰμεθα μέλος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν διπλωμάτων. Διὰ τὰς πεπειραμένους τελειοποιήσεις (Perfectionnement) καὶ διπλώματα.

Ecole Supérieure Parisienne de Mode
«Dayco» (Paris)
Ἰνστιτούτον ἐν Ἀθήναις
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΑΤΩΝ
Κατόπιν διώρων μαθημάτων, ἡ μαθήτρια εἶνε ἐτοίμη καὶ τοχὸς τῆς γυναικείας μόδας καὶ ἐτοίμη διὰ διπλώμα. Διὰ τὰς πεπειραμένους τελειοποιήσεις (Perfectionnement) καὶ διπλώματα.

Ὁδὸς Ζήνωνος 4
(Πλατεία Ὀμονοίας) - Ἀθήνα

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ
ΔΗΜ. ΓΡΑΒΑΡΗ

Ὁδὸς Χαβρίου 9. Πάροδος Πραξιτέλους — ΑΘΗΝΑΙ
(Πλησίον Ὑπουργείου Ναυτικῶν)

Καλλιτεχνικαὶ ἐργασίαι Χαρακτικῆς καὶ Ἀδαμαντοδετικῆς
Κατασκευὴ κοσμημάτων ἐκ σλατόνης καὶ χρυσοῦ
Λοιμώλεγμα, Ἐμᾶλτα, Ἐταυροὶ βασιτίσεων βυζαντινοῦ ρυθμοῦ κτ.λ.
Διάφορα Ἀργυρᾶ εἶδη Κερκυραϊκῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης.
Τιμαὶ λογικαί.

ΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
ΤΩΝ ΥΠΕΡΟΧΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ
ΚΛΩΣΤΩΝ
ΚΕΝΤΗΜΑΤΟΣ

ΕΙΝΑΙ
ΕΠΤΥΗΜΕΝΟΙ

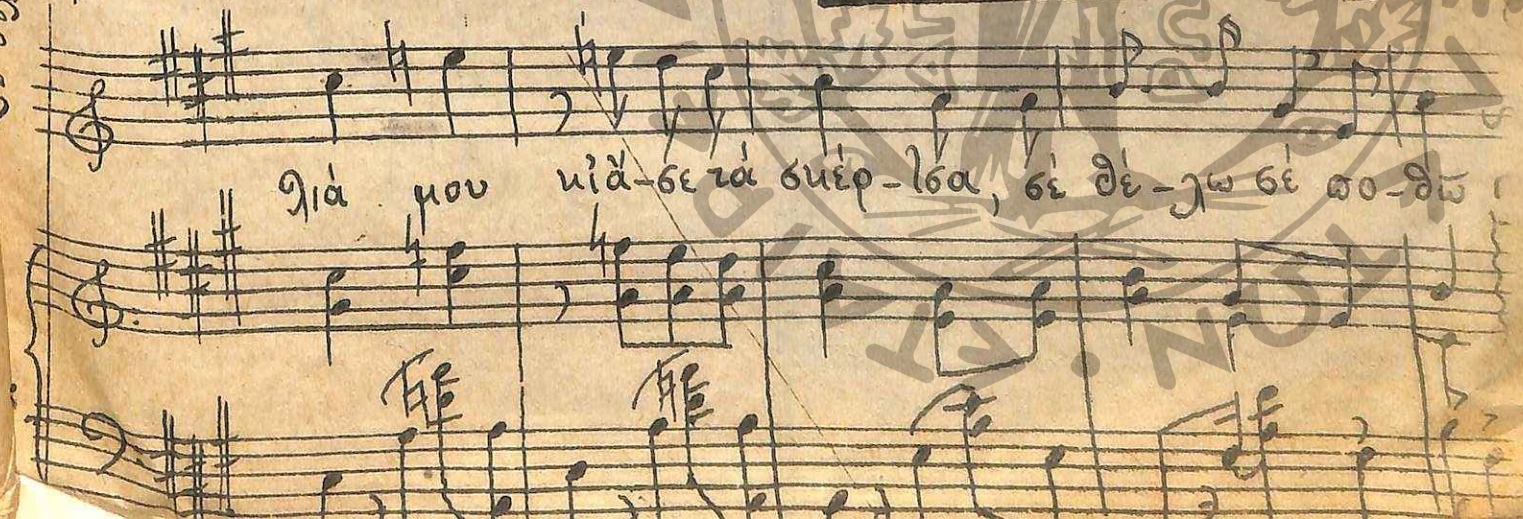
ΑΓΚΥΡΑΣ — **ΣΤΕΡΕΟΙ**
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΑΧΟΥ

Παρουσιάζομεν εἰς τὰ ἱμασθία μας Ἀγίου Μάρκου 8. Ἄνω πάτωμα.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
ΠΛΗΡΗΣ
ΔΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ
είναι ή συνδεδυ-
σμένη χρήση της
Κρέμας, της Πού-
δρας και του Σά-
πουνος

SIMON
τα οποία μοιμο-
ποιούν την νεότη-
τα επί του προσώ-
που των γυναικών
**CRÈME
SIMON**

CARTIER-BRESSON

ΚΛΩΣΤΑΙ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑΙ
ΣΗΜΑ "ΣΤΑΥΡΟΣ"

ΧΡΩΜΑΤΑ PARIS ΣΤΕΡΕΑ

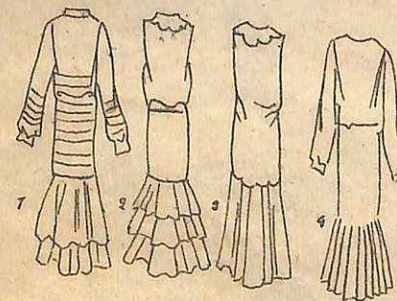
COTON PERLE

FIL D'IRLANDE

COTON A BRODER

FIL POUR DENTELLES

BRILLANTÉ D'ALGER

ΦΡΑΙΟΤΗΣ-ΥΓΕΙΑ

Τὰ σπυρία τοῦ προσώπου, τὰ ἐκζέματα, οἱ καλόγεροι καὶ ὅλα τὰ δερματικά ἐκνέδηματα θεραπεύονται ριζικῶς μὲ τὰ χάπια (Γερμανικῆς προελεύσεως).

ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΛΟΖΙΝΗΣ

Ζητήσατε ὁδηγίαν δωρεάν.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κάπνγγος 12 ΑΘΗΝΑΙ
Ἀντιπρόσωπος ἐν Θεσσαλονίκῃ
Α. ΓΟΥΝΑΣ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 35

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Καστανὴ καὶ μαύρη! Ἐκτάκτου ἐπιτυχίας!

Ἐδρίσκειται εἰς τὸ Φαρμακεῖον
Γ. Μαρξῆ ἐν Πειραιεὶ (Συντομία
Βρυώνη. Τηλέφωνον 2-38)

Ἡ δόσις δραχμὰς 20, διὰ τὰς ἀπαρχίας δραχμὰς 25.50.

Ι. Γ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Διπλωματούχος τῆς Ὁδοντιατρικῆς Σχολῆς Παρισίων Ε. Δ. Ρ. Ἐπί τετραετίαν εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐργασθεὶς ἐπ' ἀρκούντων ἐν τοῖς νοσοκομείοις τῶν Παρισίων

LARIBOISIÈRE St ANTOINE
καὶ PITIÈS

Ὀλοήμερος, ἀνδρῶν καὶ ἡγευμένην θεραπεία παθήσεων στόματος καὶ ὀδόντων. Ἐπιστημονικὴ ἐφαρμογὴ γεφυρῶν καὶ ὀδοντοστοιχιῶν. Τελετὰ καὶ ριζικὴ θεραπεία ὀδόντων, πυρροῦ καὶ δυσουρίας.

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 44 (Ὁμόνοια)

ΘΑΝΟΥ Γ. ΜΗΛΙΔΩΝΗ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—Καυμένο παξι έχω νά πάρω χαρτί καὶ κατὶ τετράδια, εἶναι ἀνάγκη, καὶ ὁ καιρὸς δὲ μοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Μπορεῖς νά πάμε μαζί καὶ νά γυρίσουμε;

Σηκώθη μὲ προθυμία. Ἡ τρυφερότη πού τοῦδειχνε, ἡ γλυκεῖα θεωρία τῆς, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς, γαλήνευαν τὴν ψυχὴν καὶ ἔδωχαν τὴν κούραση ἀπ' τὸ σῶμά του.

Ἐκείνη πέρασε τὸ μπράτσο τῆς στὸ δικό του ἔφερε τὸ θερμὸ μεστὸ κορμὶ τῆς ἐπάνω του, ἔγειρε τὸ κουκλίστικο τῆς κεφάλαι στὸν ὦμο του ἔτσι πού τὸ μετὰ τῶν μαλλιών τῆς ν' ἀγγίξῃ θεωρητικὰ τὸ μάγουλό του καὶ τρυφερὰ ῥώτησε.

—Λοιπὸν παλῆτο παιδο, τί γυρεύεις τέτοια ὥρα ἀπὸ δῶ;

Καὶ πρὶν ἐκείνος τῆς ἀπαντήσῃ, ναζιάριχα, παραπονευτικά καὶ ἀπειλητικά μαζί πρόσθεσε.

—Δὲν πιστεύω νά μοῦ κάνης καμμιὰ ἀπιστία! Ἀλοιμόν σου καυμένε μου ἂν μοῦ πούν τίποτα...

Ὁ θυμὸς, ἡ ταραχὴ του, ἡ ἀγωνία του, εἶχαν ἐξατμιθῇ πιά. Τὴν ἔσυρε πρὶν κοντά του καὶ ἀπάντησε.

—Μὲ θεωρεῖς ἱκανὸ γιὰ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;

Κάρφωσε τὰ μάτια τῆς στὰ δικά του καὶ ἀπάντησε.

—Δὲ θέλω νὰ θεωρήσῃς τὸν ἑαυτό μου τόσο ἄνυχο, ὥστε νά σκεφθῇ κατὶ τέτοιο. Θάταν γιὰ μένα ἡ πιὸ τραγὴ συμφορὰ...

Μεσολάβησε μικρὴ σιωπὴ καὶ ὕστερα ἡ Κάκια ξαναρώτησε.

—Μὰ δὲ μοῦδες Τῶνη, τί ἔχεις; Εἶσαι ὠχρὸς, πρὸ ὀλίγου μοῦ φάνης τόσο ἀνήσυχος, τί συμβαίνει; Μήπως σοῦτυχε τίποτε στὴ δουλειά σου; Πέσ' μουτο χωρὶς δισταγμό,

Καὶ περίμενε τὴν ἀπαντήσῃ του μὲ ἀγωνία, πού καθρεφίζονταν στὰ ἔτοιμα νά δακρῶσιν ματάκια τῆς, στὸ τρεμουλιασμά τῶν χειλιῶν τῆς.

Ἡ τύχη του ἔγινε τώρα ἐντονώτερη. Πῶς μπόρεσε νά ὑποπτευθῇ ὅτι τὸ ἄβρο, ἀγγελικὸ αὐτὸ πλασματάκι δὲν τὸν ἀγαποῦσε εἰλικρινά, ὅτι ἀπλῶς γύρευε νά περάσῃ τὸν καιρὸ του μαζί του;

Ὡς τόσο ἡ ἀνησυχία ξαναγύριζε μέσα του. Γιατί δὲν ἤθελε πάλι νά ἐνοθεῖται ἀπὸ τῶρα; Γιατί δὲν τὸν ἄφηνε νά ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς δικούς τῆς; Γιατί ὁ κηδεμὼν ἐνέκρινε τὸ γάμο τους ἢ τοῦλάχιστον τὸν ἀρραβῶνα μέχρις ὅτου τελειώσῃ τις σπουδές τῆς; Γιατί νά μὴ μπορῇ νά δια-

Κάκια, τῆς εἶπε, ἂν ὑπάρχῃ κατὶ πού μ' ἀνησυχεῖ καὶ πληρώνει ἀπὸ ἀγωνία, πού μ' ἀφαίρει τὸν ὕπνο καὶ τὴ γαλήνην μου, εἶπε ἡ στάση σου.

Τὸν κύτταξε μ' ἀπορία.

—Δὲ σὲ καταλαβαίνω: τί θέλεις νά πῇς. Σοῦ ζητοῦσα καὶ γὼ δὲν ἔχω πόσες φορές νά ἐνοθεῖται καὶ μοῦφερες χίλια προσκόματα. Ὑπεχώρησα μπρὸς στὴν ἐπιμονή σου καὶ ζήτησα τοῦλάχιστον νά μοῦ πῇς σὲ ποιὸν μπορῶ ν' ἀπευθυνθῶ γιὰ νά ἐπισημοποιήσουμε τὸ δεσμό μας, ὥστε νά μὴν εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νά ζητοῦμε τ' ἀπόσπασμα καὶ τις ἐφημέριες ὅταν συναντιώμεθα. Γιατί σ' ὀρισμένες ὥρες νά τρέμης μὴ μὰς δῇ κάποιος δικός σου; Σκέφθηκες ποτέ μὴν ἀπορροπὴ συνάντησιν μαζί τους; Τί θὰ τοὺς ἔλεγες σὲ μιά τέτοια στιγμή;

Τὸν ἄκουε στενοχωρημένη, σκυθρωπή,

μὴ βοίσκοντας τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐκείνος συνέχισε.

—Γιατί, ἐπὶ τέλους νάχω τὴν ἀνησυχία τοῦ αἵματος; Γιατί νά μὴ μοῦ δώσῃς τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου μὲ τὴν ἀσφάλισή σου ὅτι σὰν τελειώσῃς τὸ σχολεῖό σου θάσαι δική μου;

—Τῶνη, τ' ἀπάντησε, γιατί δὲν λαβαίνεις ὑπ' ὄψιν σου πὺς ἀκόμη δὲν ἔχω πάρει διαζύγιο καὶ πὺς μόλις ἀναγγελεῖ μιά μνηστεία μου θὰ μοῦ κοποῦν τὰ μέσα τῆς σπουδῆς μου.

—Καὶ νομίζεις πὺς εἶναι δίκαιο αὐτὸ νά πού γίνεται ὡς τώρα νά πληρώνῃ ἓνας τρίτος τις ἀμαρτίες τῶν ἄλλων; Ἦσουν συχωρεμένη νά ἀνέχεσθαι τὴν κατὰστασιν αὐτῆς ὡς πού δὲν μπορῶ ὡς ἄλλοιῶτα νά κάνης. Ἦσουν ἓνα πληρωμένο ἔρημο πουλὶ πού ἐπερε νά ζῇ, γιὰ νά γνο- ρίσῃς τὴν εὐτυχία πού σοῦ ταίριαζε. Τώρα ὅμως πού σοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νά ξεφύγῃς ἀπ' τὸν κλοιὸ μᾶς καταστάσεως πού δὲν εἶναι ἀπόλυτα τίμια, γιατί ἀρ- νείσαι νά τὸ κάνης;

Μιλοῦσε μ' ἔξωρη χωρίς νά προσέξῃ ὅτι τὰ λόγια του αὐτὰ τὴν εἶχαν συγκλο- νίσει ὀλοκληρωτικά, εἶχαν πληγώσει τὴν ψυχὴν τῆς, ὅπως θάχιν πληγώσει τὸ σῶμα τῆς ἀλλεπάλληλες τρομερές καμτινές.

—Μὲ βολεῖς εἶσαι πρὸ τυχαίου Τῶνη;

Τοῦσε σὲ μιά στιγμή, μὲ φωνή, πούταν ἴδια λυγρὸς.

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

Ἦσαν τρομερὰ ὄχρη καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν θερμά, ἀπ' τὴς ἄκρες τῶν μα- τῶν τῆς στὰ μάγουλα.

—Εἶνε βροσιές ἢ ἀλήθεια; τῆς εἶπε μ' ἓνα σκληρὸ πείσμα.

Ἐκείνη σφίχτηκε πάνω του γιὰ νά μὴ πέσῃ. Τόσο ἡ τελευταία παρατήρησή του τῆς πληγώσε.

—Κακὸ παιδί! τοῦτε συντριμμένη. Μ' ἀρρώστησε. Δὲν μπορῶ νά προχωρήσω. Μὲ πνίγουν οἱ λυγμοὶ καὶ θὰ ρεῖλευθῶ. Μὲ πνίγουν οἱ λυγμοὶ καὶ θὰ ρεῖλευθῶ. Μὲ πνίγουν οἱ λυγμοὶ καὶ θὰ ρεῖλευθῶ. Μὲ πνίγουν οἱ λυγμοὶ καὶ θὰ ρεῖλευθῶ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

—Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ. Νὰ κάτσωμε κάπου καὶ ἂν πᾶν στὸ μετὰ.

ἀφορᾷ χωρίς καμμιὰ προσπάθεια συγκα- λυφθεὶς ὀρισμένον πραγμάτων ὥστε νά μπορέσω νά ἴδω τί χρειάζεται γιὰ νά λυ- τρωθῇ καὶ νά βοηθήσω καὶ γὼ γιὰ τὸ λυτρωμό σου;

Ἀφῆσε ἓνα λυγρὸ νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ στήθη τῆς καὶ ψιθύρισε.

—Νομίζεις πὺς δὲν τὸ θέλω; Νάξερεις πόσες φορές ἡ ψυχὴ μου δὲν ἔφερε στὰ χεῖλιά μου τὴν πληρὴ, τὴν ἀπόλυτη αὐτὴ ἐξομολόγησιν, καὶ ὡς τόσο τὴ συγκράτησα γιὰ χάρι σου καὶ μόνο; Γιατί ἂν γιὰ μέ- να θάταν μ' ἀνακούφισιν, γιὰ σένα θά- ταν ἡ ἀτέλειωτη μαρτυρικὴ ἀγωνία.

Μὴ μὲ πέρνεις γιὰ κάνα παιδί ἀκριτο πού δὲν ξέρει νά ἐκτιμῇ τὴν βαρύτητα τῶν πραγμάτων. Οἱ ἀλλεπάλληλες συμφο- ρές πού μὲ χτύπησαν, μοῦδωκαν τὴ δύ- ναμιν νά ὑπομένω, νά κρίνω, νά ἐκτιμῶ. Μέτρησα τὴν κατὰστασιν πού μὲ κυκλῶνει στὴς σκληρῆς μου μοῖρας τὴ θέλησιν. Καὶ βρήκα πὺς δύο μόνες λύσεις γιὰ νά λυ- τρωθῶ εἶνε. Ὁ θάνατος καὶ ἡ ὑπομονή.

Ἡ πρώτη ἄμεσος. Ἡ δεύτερη ἔμμεσος. Τί τὰ θέλεις, προτίμησά τὴν δεύτερη. Ἦ- σως γιὰτί θεωροῦσα ἀνανδρία νά πεθᾶ- νω. Ἦσως γιὰτί δὲν εἶχα τὴ δύναμιν νά ζητήσω τὸ θάνατον τὴν ὥρα πού ἡ ζωὴ μου χαμογελοῦσε, πού τὰ νεύατά μου εἶ- χαν κάθε δικαίωμα ν' ἐξιώσουν τὴ χαρὰ πού τοὺς ταίριαζε. Πὺς ἄλλοιως μποροῦ- σα νά ἱκανοποιήσω τὴν ἀξίωσιν αὐτῆς νεότη- τος μου ἂν ἔχῃ ἀσφαλίζοντας τὸν ἑ- αυτό μου τὴν δύναμιν ν' ἀποδυθῶ μὰ μέρα ἐλεύθερα ἀπὸ κάθε δεσμό, ὅλες τις ἀπαραίτητες ἱκανότητες, πού θὰ μὴν ἀσ- φάλιζαν τὸν ἐναυμ βιοπορισμό; Λές ὅτι δὲν εἶναι ἐντιμὸ νά πληρώνῃ ἓνας τρίτος τὸ σφάλμα τοῦ δευτέρου. Ἀλλ' ὁ τρίτος αὐτὸς δὲν ἦταν ἴσα καταστροφικός μου μὲ τοὺς δευτέρους; Ἀπὸ ἡμέρας πὺς δὲν μποροῦσε νά μὲ ἔχῃ γυνίκα του, πὺς δέχτηκε νά μὲ πᾶρῃ; Τί ἔφτιαγα ἐγὼ νά θυσιάσω ἀδελφάτην καὶ χωρὶς τὴ δύναμιν νά διαμαρτυρηθῶ, στὴ δικήν μου ἀδυναμία χαρακτῆρος; Ἡ δικήν μου πράξιν δὲν ἦταν αὐτὴ καὶ ἡ δικήν μου ὑποταγή νά δεχθῶ τὴν μικρὴ ἀπὸ μέρους του ἐπανόρθωσιν τῆς μεγάλης π' ἡ μοῖται ἀδικίας;

Δ. Δημηκόπουλος

ΘΑΝΟΥ Γ. ΜΗΛΙΔΩΝΗ

ΝΙΚΑ ΠΑΝΤΑ Ο ΕΡΩΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο Κουβέλης γέλασε με καλωσύνη.

— Ο μακαρίτης ο θεός μου, είπε, ήταν προβλεπτικός άνθρωπος. Μαζί με όλα αυτά τα χαρτιά, είχε φάνελλο ένα μπλόκ τεκ δώο χιλιάδων λιρών, συμπληρωμένο εν τάξει. Νάτο.

Καί του τό απέθεσε στο τραπέζι.

Ο διευθυντής τουρριζε μία ματιά και έψιθύρισε.

— Μα αυτό είναι τόσο εν τάξει που εξαργυρώνετε όπου δήποτε άμέσως, με μία σας υπογραφή.

— Βλέπετε, λοιπόν, που δεν υπάρχει καμιά στενοχώρια. Σας φθάνουν 200 χιλιάδες δραχμές να κανονίσετε τās υποχρεώσεις σας;

— Μα αυτές είναι μιά περιουσία. Τεσσάρων μηνών μισθοί και τὰ έξοδά μου φθάνουν.

— Δεν πρόκειται νάρθης μόνος.

— Αλλά;

— Σκέπτομαι να κρατήσω τις επιχειρήσεις του θεού μου. Θέλω το όνομά του να μη σβήσει απ' τη Χώρα που τόσο εξετιμήθη και που τόσο την ευεργέτησε. Κι' έπειδή, σ' ιδιαιτέρα του επιστολή μου γράφει ότι θέλει να πέσει το προσωπικό του σε χέρια στοργικά, εγώ δε δεν θα μπορούσα να μείνω για πολύ εκεί κάτω—και δεν ξέρω αν θα κατορθώσω να γυρίσω ποτέ,—σκοπεύω να σε καταστήσω ανεπρόσπομό μου, με τη βεβαιότητα πως δε θ' αδικήσης κανένα και θα αμοίβης τους πάντας σύμφωνα με την αξία τους. Έτσι πρέπει να πάω μαζί σου και την οικογένειά σου. Κάθε δισταγμός σου θα είναι εις βάρος της ευτυχίας της.

— Δισταγμός; Άστειεύσθε; Μιά τέτοια τύχη δεν την είχα ποτέ όνειρευτή.

— Τότε πάρτε άσυζητηθεί το ποσό που σας δίνω για πρώτα έξοδα. Όπως αντιλαμβάνεσθε από τους όρους της διαθήκης ή επιχειρήσεις είναι απ' τις μεγαλύτερες του κόσμου. Συνεπώς ό κατ' ούσίαν διευθυντής της πρέπει να έχη την ανάλογο παράσταση.

— Σας ευχαριστώ, απήντησε ο διευθυντής, ενώ δάκρυα ευγνωμοσύνης έβρεχαν τὰ μάτια του.

— Δεν θα πάρετε μαζί σας παρά μόνο φορέματα. Τα άλλα σας πράγματα και έπιπλα μοιράσεται στους φτωχούς. Έκει κάτω θα βρούμε απ' όλα.

— Θα γίνω όπως θέλετε.

— Και τώρα, θα μου επιτρέψετε να μη εργασθώ σήμερα. Βλέπετε τον αντικαταστάτη μου, να έλθω αύριο να παραδώσω.

— Έχετε να υποδείξετε κανένα;

— Άφινω σε σάς αυτή τη φροντίδα βέβαιος ότι θ' αμοίψετε τον καλύτερο.

— Έχω ύπ' όψει το Μαράνη.

— Για μιά ακόμη φορά μου δίνετε την ευκαιρία να εκτιμήσω την ακεραιότητά σας. Χαίρετε.

— Σας ευχαριστώ.

Οι δύο άντρες δώσανε τὰ χέρια και χωριστήκανε για να συναντηθούν την επομένη.

Η διαδικασία της αντικαταστάσεως και των δύο στην τράπεζα δεν κράτησε πολύ. Έτσι σε 15 μέρες ήταν έτοιμοι να αναχωρήσουν.

Η σύγχρονος παραίτησής τους δεν έμεινε ασχολίαστη. Ο Μουρίδης ιδιαιτέρως ήταν να σκάσει.

Ήξερε τόσο τον Κουβέλη όσο και το διευθυντή της Τραπεζής της οποίας αυτός ήταν ο κυριώτερος μέτοχος γι' αν-

θρώπους λογικούς, μαζεμένους που για ν' αφήσουν τη θέση τους, έπρεπε ναχουν άσφαλίσει άλλη καλύτερη πολύ κι' έξίσου άσφαλή. Αυτό δε δεν τον έσύμπερε.

Γιατί ή καλλιτέρευση της θέσεως του Κουβέλη θα μπορούσε να έπηρεαση τον πατέρα της Τζούλιας και να τον κάνει να τον δεχθί για γαμπρό. Πράγμα που δεν τ'όθελε. Η Τζούλια είχε ξανάψη τους πόθους του με την όμορφιά της κι' ή άρνησή της να τον δεχθί για σύζυγο τ'ό είχε γιγαντώσει τρομερά στην προμερά αυτήν προσβολή του εγωισμού του.

Έπρεπε λοιπόν να μάθη τι συνέβαινε, για να μπορούσε να λάβη όλα τὰ μέτρα που θάταν άπαραίτητα για να ματαιώση ό,τι θάταν αντίθετο στη θέλησή του.

Ήταν όμως τόση ή μυστηκότης που είχαν τηρήσει οι δύο αυτοί άνθρωποι, ώστε μόνον μετά την άναχώρησή τους μαθεύτηκε ή εξαιρετική τύχη του Κουβέλη.

Το πράγμα άναστάτωσε το Μουρίδη. Η Τζούλια του ξέφευγε και μαζί μ' αυτή όλο το χόρημα πούχε διαθέσει ύποκάπτοντας την οικονομική κατάσταση του Μπέλλα, που ήθελε να τη χρησιμοποιήση για μέσο έκβιασμού ώστε να φθάση στο σκοπό του. Υπερβολικά πλούσιος ο Κουβέλης κι' έρωτευμένος πραγματικά, ιδανικά, με την Τζούλια δε θα δίσταζε

μπρός σε καμιά θυσία για να σώση τον πατέρα της αγαπημένης του απ' την καταστροφή και την ατίμωση.

Έλαβε γι' αυτό την άπόφαση να έπισπεύση τὰ πράγματα και να έπιδιώξη την πραγμάτωση του σκοπού του και να κάνει δική του τη Τζούλια.

Έτσι, ενώ απ' ενός ένήργει δια την καταστροφήν του Μπέλλα εκ του άφηνους, εκ του έμφανους παρουσιάζετο εις τουτον ως ο άνθρωπος που τον κρατούσε απ' την καταστροφή άναλαμβάνοντας τις ύποχρεώσεις του.

Ο άτυχής Μπέλλας, βασιζόμενος στην ύποστήριξη του καταχθονίου αυτού άνθρώπου και βέβαιος ότι ή γνώσις του έργου του θα του επέτρεπε να πετύχη ν' άναρθώθι, έσχεδιάζε έπιχειρήσεις που τις έμπιστευότανε στο δίδεν σωτήρα του, ζητώντας την ένίσχυσή του στην έπιτυχία που θα τον έσωζε βαθμιαίως.

Κι' αυτό υε ζελη πηναήσφ οάχτδτνα τον γιατί ο Μουρίδης ενεργών ταχύτατα έκαμε τὰ άποτελέσματα αντίθετα απ' τις προσδοκίες του Μπέλλα.

Για τον άτυχο πατέρα της Τζούλιας ήρθεν έτσι το άδιέξοδο. Δεν τούμενε παρά ή έκλογή μεταξύ θανάτου και ατιμώσεως.

(Ακολουθεί.)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ - ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Ειδικά κούρ: Για ξύλον, μέταλλον, όστουν, όστρακον, δέρμα

Δος ΠΑΥΛΙΝΑΣ ΠΑΥΛΟΒΙΤΣ

Διπλωματούχου Παρισίων

77 Έρμου Κηρυκείου 2 — Αθήναι

Γίνονται δεκτοί μαθηταί και μαθήτριά καθ' ώρισμένας ώρας

Τὰ μαθήματα ήρχισαν.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΝΑΡΠΑΣΤΕΣ

Η ΝΕΕΣ ΚΡΕΑΣΙΟΝ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗΣ

ΠΑΥΛΙΝΑΣ ΠΑΥΛΟΒΙΤΣ
ΥΦΑΣΜΑ - ΕΥΛΟ - ΔΕΡΜΑ - ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ - ΚΕΡΑΤΟΝ - ΟΣΤΟΥΝ - NACROLAQUE - ΦΙΑΝΤΙΣΙ - ΠΥΡΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΗΝ ΤΕΧΝΗΣ - ΜΠΑΤΙΚ - ΠΡΙΟΝΑΚΙ.

ΣΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΥ

32 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 32

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Επισκεφθήτε μας για να οικισθήτε

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΚΟΛΙΕ

Καθισμένος μπρός στο μεγαλοπρεπές μαρμάρινο τραπέζι του ιδιαιτέρου του γραφείου ο άδαμαντοπώλης Στέρν εξέταζε με προσοχή μερικά διαμαντικά που κρατούσε όποτε ο υπάλληλός του σταμάτησε με σεβασμό μπροστά του.

— Η κυρία αυτή θέλει να μιλήση σε σάς τον ίδιο, τού είπε, δίνοντάς του ένα χαρτάκι εις το όπολον ήταν γραμμένο με το μολύβι το όνομα της Έδνας Τεριώ.

Στα μάτια του Στέρν μιά φλογερή λάμψις πέρασε.

— Είναι μιά ήλικιωμένη κυρία; ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Καλοντυμένη;

— Πτωχή, πολύ πτωχή.

— Παρακάλεσέ την να έλθη, είπε, σε λίγο, σκεπτικός, κ' έριξε τὰ διαμαντικά σ' ένα συρτάρι.

Μιά γυναίκα μπήκε δειλά-δειλά μέσα, κι' αφού ή πόρτα ξανάκλεισε πίσω της,

— Έδνα! έφώναξε ο Στέρν, κι' έστρεψε προς αυτήν χαμογελώντας, με τὰ χέρια προτεταμένα.

— Α! με θυμάσαστε, κύριε Στέρν! Φοβόμουνά τόσο μή με ξεχάσατε!

Ο Στέρν έσφιγγε με διάχυσι τὰ δύο της χέρια πολυαν σκληρυνθί πιά απ' τη δουλειά.

Μόλις μόρεσε ή δυστυχισμένη να τ'άποσύρη.

— Κάθισε, της είπε, δειχνοντάς της μιά βαριά πολυθρόνα.

Κάθισε άκρη-άκρη, ντροπαλή, συνεσταλμένη, σά να φοβόταν μή λερώση το πετό.

— Άν δεν σάς έγραφα τόνομά μου θα μ' άναγνωρίζατε; τον ρώτησε.

— Γιατί όχι; Έδνα;

— Υστερα από είκοσι πάντε χρόνια δεν έλλαξα καθόλου;... Μά... Σεις προσέβατε τόσο πολύ, κύριε Στέρν, από τότε!...

Μόλις τολμούσε ή πτωχή να ρίξη φοβισμένα βλέμματα σε όλη αυτή τη πολυτελή έπίπλωσι που έδλεπε εκεί μέσα.

— Τά όφειλω όλα, είπε ο Στέρν, στο Ζεράρ. Άν δεν με είχε βοηθήση αυτός χρηματικώς στην αρχή... Καθήμε Ζεράρ!... Τόν ξαναείδατε;

— Άνεπήθησε αυτή.

— Εγώ, όχι! Ποτέ δεν τον ξαναείδα εδώ και είκοσι πάντε χρόνια!

— Έσύ τί γίνηκες Έδνα;

— Τίποτα. Έργάζομαι σκεπτομένη αυτόν. Όλη μου τη ζωή την πέρασα με την άνάμνησί του.

— Και όμως δεν έμεινατε μαζί παρά...

— Δύο χρόνια... Μ' έφησε για να παντρευθί.

Ο Στέρν ξαναθυμήθηκε τὰ παλιά τον χωρισμό τους, την άπελπισία της Έδνας που νόμιζε πως αγαπιόταν ως τον θάνατο, τη λύπη πούχε τότε ο Ζεράρ αφιλοντάς την γιατί είχε ύποκύψει στην θέλησι του πατέρα του.

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Έδνα, είπε κατ'αζοντάς την καλά, λύτερός μου φίλος;

— Όχι, Έδνα, ούτε εγώ δεν παντρεύτηκα.

— Και όμως δεν είχατε σείς κανένα λόγο.

— Ποιός ξέρει! Ίσως να είχα κ' εγώ αγαπήσει, όπως κι' εσύ. Νά είχα κ' εγώ την ίδια περίπτωσι τη δική σου...

— Είναι δυνατόν ποτέ;

Καί ή Έδνα δέν ένδιαφέρθη περισσότερο για τους παληούς έρωτες του Στέρν. Κάτι άλλο είχε στο μυαλό της.

— Δεν θέλω να φανώ αδιάκριτη... τού είπε.

Καί, εθδς κατόπιν.

— Έτόλμησα να σάς φέρω...

— Για να ιδούμε, είπε ο Στέρν μ' ένδιαφέρον. Τι έχει εκεί μέσα;

— Πρέπει να σάς εξήγησω, τού είπε κοκκινίζοντας. Το μόνο όπλο που δέχθηκα από τον Ζεράρ είναι ένα κολλίε με μαργαριτάρια ψεύτικα.

— Γιατί ψεύτικα;

— Δεν ήδελσα ποτέ να μου κάνει ένα όπλο αξίας.

— Όμως, Έδνα, όταν ο Ζεράρ σ' έγκατέληψε υποθέτω πως...

— Όχι, κύριε Στέρν. Η αλήθεια είναι πως μου πρόσφερε αρκετά χιλιάρικά με δέν τὰ δέχθηκα. Θα φυλάξω, τού είπα, μόνο το κολλίε αυτό γιατί είναι ένθύμιον.

— Ηλίτζα να το κρατήσω μέχρι τέλος, κύριε Στέρν. Μά ή ζωή δεν είνε... ή ζωή είναι πολύ δύσκολη τώρα. Σήμερα λοιπόν πήρα την άπόφασί...

— Πώς! Ο Ζεράρ πεθαίνοντας δεν σάς άφισε τίποτα;

— Ήξερε καλά πως και να μ' άφινε δεν θα έδεχόμουν.

— Είναι άπίστευτο αυτό που έκανε ο Ζεράρ. Πάντοτε τόσο γεναιόδωρος, τόσο λεπτός, ευγενικός, δέν θαύρισκε τον τρόπο να σάς έξαπαλήση τὰ γηραιά σας;

— Η Έδνα στενοχωρήθηκε.

— Εγώ δέν ήδελα! τού είπε. Το λάθος είναι δικό μου.

— Καί τώρα, δυστυχισμένη μου φίλη, έφθασες στο σημείο να πουλήσης το κολλίε αυτό;

— Η Έδνα άνοιξε τη θήκη.

— Φοβόμουνά να πάω σε κανένα άλλον. Έσκέφθηκα εσάς, νάρθω να με συμβουλέψετε. Έχω καλά ότι δεν αξίζει και μεγάλα πράγματα. Ο Ζεράρ τ'ό είχε αγοράσει τρακόσια φράγκα, αλλά πάλι... πρέπει να έρω ποιά είναι ή σημερινή του τιμή...

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

— Δε τόφερα να το αγοράσετε, κύριε Στέρν,

αλλά μόνο να μου πείτε τι μπορούν να μου δώσουν και σε ποιόν πρέπει ν' άποτανωθί για να το πουλήσω.

Λέγοντας αυτά ή φωνή της έστρεψε.

— Θα το δούμε αυτό, είπε ο Στέρν πέρνοντας στα χέρια του το κολλίε.

— Μήπως δεν αξίζει πιά τίποτα; έρωτησε ή Έδνα με αγωνία.

— Ήσυχάστε.

— Νομίζετε πως θα πιάσω τὰ τρακόσια φράγκα;

— Ναι, Έδνα, όχι όμως τρακόσια φράγκα αλλά τρακόσιες χιλιάδες. Τα μαργαριτάρια αυτά είναι αληθινά. Έίμουν σχεδόν βέβαιος γι' αυτό πριν άκόμη τὰ φέρω. Ο Ζεράρ δέν ήταν άνθρωπος που θά σ' έφινε έτσι.

— Τρακόσιες χιλιάδες! έφώναξε ή Έδνα, κάτωρη. Μά είναι άδύνατο! Το είχαμε αγοράσει μαζί. Το πλήρωσε μπροστά μου!

— Φαίνεται ότι θα το αντικατέστησε άγότερα με άλλο, κρυφά από σένα, αφού έγνώριζε ότι δεν θα το παραδεχόσουν.

— Ο Ζεράρ! καλέ μου Ζεράρ!

— Βέβαια, έπεθοκίμασε ο Στέρν. Ήταν μιά καλή καρδιά... Δέξου τὰ λεπτά αυτά, Έδνα!

— Τι όνειρο! Τι όνειρο! έμουρμούριζε και το πρόσωπόν της άλλαζε χρώματα.

Της μέτρησε τὰ τρακόσια χιλιάρικά.

— Έδνα, αγαπητή μου φίλη, της είπε. Μ' αυτά τὰ λεπτά θα ζήσης πειά ήσυχη για κάμποσο καιρό.

— Θέλετε να πείτε πως είμαι πειά πλούσια!

Δέν μπορούσε απ' τη συγκίνησι να ήσυχάση. Βημάτιζε εδω κ' εκεί.

— Ήσυχάστε Έδνα!... Κουράγιο!

— Ναί έχετε δικη. Άφιστε μιά στιγμή να συνάδω. Είμαι τόσο ευτυχισμένη! Όταν σκεφθώ πως δεν θα ξαναπεινάσω πειά... δεν θα κρυφώ!...

Κάθισε πάλι στην πολυθρόνα και κρατούσε το κεφάλι με τὰ δύο της χέρια.

Ο Στέρν έπαψε μηχανικώς το κολλίε στη χούφτα του... Σκεπτόταν τὰ νεύατά του, την όμορφη ξανθιά Έδνα της έποχλης εκείνης που την αγαπούσε κρυφά...

Μά το έμπορικό ύποσυνείδητο πούταν μέσα του δεν μπορούσε να σήση τόσο εύκολα και μιά φωνή τού φώναζε: «Ένα περιδέραιο με μαργαριτάρια ψεύτικα. Μόδα περασμένη». Αξία μηδαμινή.

Μεταφρ.

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

Α. ΛΕΚΟΣ

ΔΙ' ΟΣΕΣ ΜΕ ΕΡΩΤΟΥΝ

Ρίταν Σ. Στην ερώτησή σας δεν μπορώ δυστυχώς ν' απαντήσω εκτενώς όπως επιθυμείτε. Το θέμα μ' αδηιάζει. Ένα έχω να σας τοπώσω. Ότι η γυναίκα που άπατῇ τὸν ἄνδρα τοῦ οποίου φέρει τὸ ὄνομα, εἶνε κατὰ πλεον ἀπὸ συχαμένη. Τὸ ἂν ἐκεῖνος ἔχει τὸ ἄλφα ἢ βῆτα ἐλάττωμα, δὲν τὴν δικαιολογεῖ. Ἀποῦ δὲν τῆς κάνει ἄς τὸν χωρίσῃ. Τίποτα περισσότερο.

«**Αὔραν Θερμαϊκοῦ**». Ὅσας ὑποσχέσεις καὶ ἂν σὰς δώσῃ καὶ ἐπισημῶς ἂν σὰ, μνηστευθῇ, δὲν σημαίνει. Ἰδιότης τοῦ θὰ γίνετε μόνον ὅταν σὰς νυμφευθῇ. Μεταξὺ χειλῶν καὶ κύλικος πολλὰ πέλλει. Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος διὰ τὰ φθάσῃ εἰς τὸ γάμο; Ἐδῶ τὰ χαλοῦν τόσο συχνὰ πάνω στὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου. Βεβαίως πιστεύω καὶ εὐχομαι ὁλοψύχως νὰ νυμφευθῇτε τὸ ταχύτερον. Ἀλλὰ αἱ προφυλάξεις δὲν βλάπτουν σὲ τίποτε. Σύνταφον;

κα. **Ἰατρικὴ Ψυχὴ**. Ἡ εὐγένεια τοῦ ἄνδρος σας μὲ συγκατεῖ ἐξαιρετικὰ, ἡ δὲ σταθερότης τοῦ αἰσθηματός σας μὲ κάνει νὰ σὰς συμπαθῶν ἰδιαιτέρως. Γὰρ τὸ λόγο αὐτοῦ θὰ σὰς μιλήσῃ μ' ἀπόλυτη εὐλικρίνεια, ἔστω κι' ἂν πρόκειται ἐν μέρει νὰ σὰς λυπήσῃ. Κι' ἐν πρώτοις: Τὸ ὅτι ὁ ἐκλεκτός σας ἔχει δύο ἀδελφούς μεγαλυτέρους ἀγίους, δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα νὰ σὰς νυμφευθῇ. Ἄν ἦσαν μικρότεροι, ἔχοντες ἀνάγκη τῆς προστασίας τοῦ, τὸ πρᾶγμα διέφερε. Εἶχε ὑποχρεώσιν νὰ ἀφοσιωθῇ σ' αὐτούς, ἐφ' ὅσον εἶνε τόσο μικρὸς στὴν ἡλικία. Ὁμοίως ἂν εἶχεν ἀδελφὰς ἀγίους. Τώρα ὅμως δὲν συντρέχει λόγος νὰ περιορίσῃ. Αὐτοὶ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ παντρευτοῦν ποτέ. Θὰ κάνῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο;

Δεύτερον. Τὸ ζήτημα τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως εἶνε βεβαίως σοβαρὸν. Ὅχι ὅμως καὶ ἀφορμὴ νὰ μὴ παίρνετε μιὰ ἀπόφασι. Τὸ ἂν δὲν ἔχετε πολλὰ χρήματα στὸ χέρι δὲν σημαίνει. Ἐρῶ κάποιους—ὄνομα καὶ μὴ χωρίδ—ποῦ ἀρχισαν μὲ 4 καρέκλες ἕνα τραπέζι κι' ἕνα κρεβάτι. Σήμερα δὲν τοὺς λείπει τίποτε. Μὰ ἀπολύτως τίποτε κι' ἂς ἔχουν καὶ παιδί. Ἀλλ' ὅταν ἐνωθῇσαν ὁ σύζυγος εἶχε μιὰ θέσιν ποῦ φρόντισε καὶ καλλιτέρεψε. Ἡ σύζυγος εἰργάσθη ἐπί τῆς. Καὶ σὺ τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ στὸ βιοπορισμό. Ἐρραβόταν καὶ μόνη τῆς. Κι' ἦταν ὡς τόσο πάντα κομψή. Ὁ δικός σας ἔχει θέσι; Εἶνε ἀσφαλής; ἔχει μέλλον; Σεῖς τί κάνετε καὶ τί θὰ εἰσθε διατιθεμένη νὰ κάνετε ὡς σύζυγος; Ἐὰν ἔχετε ἀσφαλισμένη τὴ ζωὴ σας νυμφευθῇτε. Ἄν ὅμως ὄχι, μὴ βιαζοσάσθε. Θὰ γίνετε δυστυχεῖς καὶ σὺ κι' ἐκεῖνος. Φροντίστε ν' ἀσφαλίσετε τὰ μέσα τῆς ζωῆς πρώτα.

Μόνικα

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΡΙΝΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου καὶ τέλος)

— Ἐσεῖς... Ἐσεῖς τὰ στείλατε;

— Τί ἔχετε; Τί ἔχετε; Εἰσθε θυμωμένη;

Ἡ κυρία Μπενίνα κιντρίνισε. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι τῆς ἀγανακτισμένη.

— Πῶς ἐτολμήσατε; Εἰσθε ἀναδέσματος!

Πῶς ἐτολμήσατε νὰ μοῦ στείλετε ἄνθη χωρὶς μιὰ κάρτα... χωρὶς μιὰ λέξι;

— Ἀλλὰ κυρία μου...

— Ἐξώ! Πῶς τολμᾶτε νὰ προσβάλλετε

ἐπὶ μιὰ κυρία; Ἐξώ! Ὁρίστε μας!

Ἡ κυρία Μπενίνα κατέβηκε τὴ σκάλα, φοβερὰ. Ὁ Κάτωσεφ κατέβηκε τὸν ἑλκυστικὸν ὁρμηκόν. Ἐξαφνα συνήχησε τὸν ἑλκυστικόν.

Σιάτῳ ποῦ ἀνάβαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ. Ὁ ἑλκυστικὸς ἐσφύριζε χαρούμενα ἕνα δάξ. Κρατοῦσε ἕνα μπουκέτο μὲ μαύρους κρίνους.

Ὁ γιὰτὸς τὸν ἐσταμάτησε.

— Πηγαίνετε στὴς κυρίας Μπενίνα; ἡρώτησε. Καὶ τῆς πηγαίνετε ἄνθη; Καὶ σεῖς; Καὶ μάλιστα μαύρους κρίνους; Πρὸς θεοῦ, φίλε μου ἀκούστε τὴ συμβουλὴ μου. Φύγετε... Εἶναι μιὰ γυναίκα... Μιὰ γυναίκα ἐπικίνδυνη. Εἶναι μιὰ γυναίκα... σατα-

νική. Ἐνα ἄγριο θηρίο! Φυλαχθῆτε! Ἡ γνώμη μου ὡς γιὰτὸς εἶναι πῶς ἡ κυρία Μπενίνα δὲν εἶναι στὴ καλὰ τῆς. Πάτχει τὰς φρένας! ἔχει κάτι ἐδῶ...

Καὶ ἐκτύπησε τὸ μέτωπο μὲ τὸ δάκτυλό του.

— Ἀλήθεια; ἡρώτησε μὲ ἀνησυχία ὁ Ζωγράφος. Ἀποῦ συλλογίσθηκε μιὰ στιγμὴ, κατέβαινε πάλι τὴ σκάλα μὲ τὸ γιὰτὸ.

— Πάμε, τοῦ εἶπε. Ἀποῦ εἶνε τρελλή... (Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

Ἡ ἐν Παπάδῳ (Γέρας) Μυτιλήνης λειτουργήσασα ΣΧΟΛΗ Κεντημάτων καὶ Ραπτικής ΣΙΓΓΕΡ. Καὶ εἰς τὴν Σχολὴν ταυτην, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ὑπὸ τῆς ἑταιρίας ΣΙΓΓΕΡ ὁργανουμένης καὶ εἰς τὸ πιδ μικρὸ χωρίδι τῆς Ἑλλάδος, ἡ διδασκαλία γίνεται ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ καὶ ἄνευ ὑποχρεώσεως τῶν μαθητριῶν νὰ προβοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν μηχανῆς.

ΕΙΣ ΤΗΣ

REX

Πλατεῖα Κολοκωτρώνη 3β

εἰμπορεῖ κάθε Κυρία καὶ Ντεμουαζέλ νὰ μάθῃ νὰ

ΝΤΕΚΟΡΑΡΗ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

Με Μοντέρνα καὶ χρήσιμα πράγματα.

Μανθάνετε τὴν ἐργασίαν τοῦ πετριοῦ, τοῦ μετάλλου, τοῦ ξύλου, τοῦ κροσάλλου, τὰ ἑμάγι καὶ τῆς πτυχῆς. Δίδετε εἰς αὐτὰ τὰ πλέον φαντασι καὶ ὀρεξιῶν χρώματα ποῦ στολίζουν τὸ σπίτι. Μὲ ἄλλα πάλιν εἰδικὰ χρώματα λαβαίνετε ζωγραφίζετε τὰ ὑφάσματα σας καὶ κάνετε κροστικές, μαξιλαρία, τραπέζι, δαλὰ, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Κοτὸ ἀθηγητικὴν καὶ ἰδασκαλισκῶν. Τὸ τελευταῖον Τμήμα μὲ ἡλτισμένους τῆς θὰ λειτουργήσῃ χάριν τῶν ἑπαρχιῶν κατὰ τοὺς μῆνας Ἰουλίον-Αὐγουστον. Σπεύσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε πρὶν συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΑ Μ. Τσυχρῇ.

Ἀριστοῦχος τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν (πρῶτον βραβείον).

Ἀπόφοιτος τῆς «Vereins der Kunstlerinnen» τοῦ Βερολίνου. Εἰδικῶς ἐκπαιδευθεῖσα εἰς τὰς Διακοσμητικὰς Σχολὰς Παρισίων, Βιέννης καὶ Μογάρου.

Α'. Κοτὸ εἰδικὰ κυρίων διὰ τὴν διακόσμησιν τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀντικειμένων.

Β'. Κοτὸ Καθηγητριῶν καὶ Διδασκαλισκῶν πρὸς ἀπόκτησιν διπλώματος.

ΤΕΧΝΙΚΗ. Μετάλλων, δέματος, κροσάλλου, ὑφάσματος, Βιτρώ, ἑμάγι, ἱβουά, ὅστε γλυπτικῆς. Ἀναγλυφῶν Πλαστικῆς, Μπατίξ, Κοκκιγιάς, Μοσαϊκῶν.

ΣΧΕΔΙΟΝ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ—ΕΥΛΟΓΡΑΦΙΑ

(Gravures sur bois)

ΑΝΩΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΗ τῶν μαθημάτων τῆς α' σειράς ληγόντων τὴν 20ὴν Ἰουνίου Ἠρχισαν αἱ ἐγγραφαὶ τῆς β' σειράς.

